DUPĂ 30 DE ANI, „CUPA ROMÂNIEI" A POPOSIT DIN NOU ÎN VITRINA RAPIDULUI!

ÎN SFÎRȘIT, O BUCUREȘTEANĂ ÎN CUPELE EUROPENE!

Ca de obicei, Cupei — ajunsă la a 35-a sa ediție — i-a revenit și în acest an cinstea de a trage cortina peste stagiunea fotbalistică 1971/72, o dată cu consumarea ultimului său act, finala, în cadrul feeric al nocturnei de pe „23 August" și în fața a peste 22.000 de spectatori plătitori, în majoritate suporteri ai giuleștenilor, purtînd steaguri și stegulețe ale clubului lor, pancarte și nelipsitele tălăngi.

Trofeul și l-au disputat Rapid și (prezență inedită) Jiul din Petroșani. Victoria, cum se știe, a revenit echipei lui Bazil Marian și Gh. Nuțescu, care a intrat astfel în posesia mult invidiatei Cupe.

Succesul, de necontestat, al feroviarilor bucureșteni are multiple semnificații:

● **RAPID REINTRA ÎN POSESIA TROFEULUI DUPA 30 DE ANI** de la data la care Cupa a poposit ultima oară în vitrina clubului, timp în care s-au zbătut să reinnoade tradiția vechiului Rapid, specialist al Cupei (7 victorii finale), a fost de cîteva ori la un pas de realizarea visului, dar a eșuat;

● este **PRIMUL DUEL CU PROVINCIA CIȘTIGAT ÎN ACEST SEZON DE CAPITALA;**

● **PREZENȚA UNEI ECHIPE BUCUREȘTENE ÎN CUPELE EUROPENE** (compromisă la un moment dat) **ESTE ASIGURATA**, Rapid fiind participantă acum în Cupa cupelor.

Cum s-ar spune, Rapid a salvat „blazonul" fotbalului bucureștean prin această victorie în Cupă.

Finala, fără să depășească factura modestă și calificativul de satisfăcător, a oferit totuși, mai ales în prima sa parte, cîteva momente interesante și faze pasionante. Adică exact în perioada cînd Jiul a reușit să mențină un echilibru în joc, s-a arătat un adversar ambițios, opunînd o apărare atentă — bine condusă de **GEORGEVICI** și ajutată de **DODU** — și un atac destul de agresiv (dar sub nivelul comportării din meciul cu Dinamo de la Pitești) „împins" excelent de același **DODU** (cel mai bun om al Jiului) și condus de „prima vioară" **MULȚESCU**. Și în această primă repriză, mai echilibrată, Rapid avînd însă o ușoară superioritate teritorială și tactică, oaspeții au fost la un pas de a produce emoții partenerului și tribunelor. La 1—0, gol marcat cu concursul lui **SUCIU**, **FAGAȘ** a ratat o bună ocazie, apoi la 2—0, **MULȚESCU** urmat și de **FAGAȘ**, în aceeași clipă, au ratat-o și pe a doua, la o centrare excelentă a lui **DODU**. Mingea s-a plimbat nestingherită prin fața porții și a ajuns pînă la Pop care a degajat-o. Au fost, de fapt, singurele ocazii de care a beneficiat Jiul în întregul meci.

În general, însă, meciul a fost controlat sub toate aspectele de Rapid, în special după pauză, cînd superioritatea sa a fost clară.

Prin ce a fost mai bună cîștigătoarea Cupei?

MAI INTII PRINTR-UN ANSAMBLU MAI BINE SUDAT, CARE — AVIND ȘI O PREGATIRE FIZICA SUPERIOARA ADVERSARULUI — A DESFAȘURAT UN JOC MAI BINE ORGANIZAT, în ritm mai rapid sau mai lent, după cum impunea cursul meciului, alternînd direcțiile de atac sau „pisînd" mereu pe aceeași parte unde sesiza slăbiciuni în apărarea din față. În al doilea rînd **PRIN SUPERIORITĂȚI INDIVIDUALE ÎN FIECARE COMPARTIMENT** și pe posturi determinante în impunerea jocului propriu: cuplul **LUPESCU—BOC** a fost mai bun decît „vis-à-vis"-ul, fundașii laterali mai prompți și mai rapizi, „centrocampiștii" **DUMITRU - ANGELESCU**, la care s-a adăugat în mod foarte util, **CODREANU**, n-au avut decît pe **DODU** rival în tabăra adversă, iar în atac **NASTURESCU** a fost o extremă în zi mare, care a tras tot atacul după ea, și a și fost bine jucat, **MARIN STELIAN** n-a putut fi egalat decît de **MULȚESCU**, iar **NEAGU** a fost puncherul care i-a lipsit Jiului. În fine, printr-o stare psihică și putere de mobilizare superioară petroșănenilor, care le-au permis feroviarilor să iasă cu fața curată din momentele dificile, puține la număr, sau să macine treptat forțele partenerului, înăbușindu-i încet-încet orice veleitate și în primul rînd reeditarea „minunii" de la Pitești. La 2—0 Rapid n-a considerat meciul cîștigat, a continuat să atace, iar spre sfîrșit a știut să mențină în posesie balonul lungi perioade de timp. Prin toate acestea și-a atins țelul mult visat: Cupa, înscrisă pentru a 8-a oară în palmaresul său, alături de care figurează și trei prezențe ca finalistă.

Jiul, repetăm, n-a mai făcut jocul de la Pitești; e drept, și riposta adversarului a fost alta. Dar, a luptat cu mult curaj și voință, însă a trebuit să se încline în fața diferenței de resurse și valoare, pe ansamblu și individuală. Pentru echipa din Valea Jiului rămîne totuși o performanță faptul că a ajuns, la a 23-a sa prezență în faza superioară a Cupei, în finala ei. Dispune de elemente talentate, susceptibile de progres, cu care antrenorul **EUGEN IORDACHE** poate consolida actuala formație, sporindu-i capacitatea de efort și randamentul. Are, mai ales, ceea ce azi sînt tot mai mult prețuiți în fobtal: jucători cu reale calități de extreme, **FAGAȘ** și **URMEȘ**. Totul depinde însă de jucători pentru a se realiza.

În încheiere, o apreciere bună pentru arbitrajul competent, atent și autoritar prestat de **GH. LIMONA**, prezent — printr-un plasament excelent — mereu în apropierea fazei de joc, ceea ce i-a permis să sesizeze orice infracțiune și, deci, să intervină prompt.

Petre GAȚU

1—0

Suciu a scăpat mingea în față. Marin Stelian șutează cu precizie și... în timp ce Neagu își manifestă satisfactia, Georgevici (nr. 3) va trebui să scoată mingea din plasă

2—0

In vervă deosebită de șut, Neagu reia violent... și face inutil plonjonul lui Suciu, balonul poposind, pentru a doua și ultima oară, în plasa porții petrosenenilor

Fotografii de Paul ROMOSAN

Turul de pistă al învingătorilor. Lupescu și Răducanu conduc... plutonul feroviarilor, intrați în posesia Cupei

Foto: Dragoș NEAGU

SINTEZA FINALEI

● **ASPECTUL GENERAL AL JOCULUI.** Decalajul valoric dintre cele două formații s-a făcut simțit din start. Oaspeții au căutat să compenseze diferența, printr-un mare travaliu, mai ales la mijlocul terenului, acolo unde Dodu a făcut mari eforturi. Cunoscînd breșele din apărarea Jiului (din meciul susținut la Petroșani în etapa a 26-a a campionatului), giuleștenii și-au axat majoritatea acțiunilor pe latura dreaptă a terenului, acolo unde Năsturescu — în deosebită vervă — l-a depășit cu regularitate pe Tonca. Calmul și discernămîntul lui Dumitru în alegerea momentului declanșării atacului, au jucat un rol important în tranșarea disputei.

● **REPRIZA I.** Incertitudinea n-a durat decît trei minute, timp în care jucătorii Jiului au lăsat impresia că sînt puși pe fapte mari. După primirea golului, oaspeții n-au cedat și au făcut eforturi însemnate pentru a restabili echilibrul, dar atacurile lor s-au stins la marginea careului acolo unde o apărare sobră, în frunte cu Boc și Lupescu, a fost greu de depășit. În schimb rapidiștii, mai experimentați, au păstrat mai multă vreme inițiativa, știind să apese pe accelerator atunci cînd a fost cazul și căutînd să-și mărească avantajul.

● **REPRIZA A II-A.** În această parte a întîlnirii, siguri de victorie, giuleștenii, evoluează mult mai deconectați. O dată cu scurgerea timpului, ei devin stăpîni pe situație, controlează jocul, aflîndu-se necontenit în jumătatea de teren a minerilor. În finalul meciului asistăm la atacuri în valuri încheiate cu șuturi puternice expediate de Neagu și Dumitru.

● **CUM S-A MARCAT.** Min. 3: Dumitru îl lansează pe Năsturescu, Tonca este depășit și mingea centrată cu efect este respinsă defectuos de Suciu pînă la M. Stelian care trimite din apropiere, fără dificultate, în plasă: 1—0. Min. 27: Neagu preia o minge de la 35 m de poarta lui Suciu, pătrunde în careu, lateral dreapta, și deși flancat de Georgevici, șutează tare, sus în colțul opus, imparabil și spectaculos: 2—0.

● **ALTE MOMENTE IMPORTANTE.** Min. 6: o pasă înapoi a lui Boc este interceptată de Făgaș care pătrunde în careu, șutează puternic pe jos, dar Răducanu apără. Min. 18: centrare Năsturescu, reluare cu capul M. Stelian peste bara transversală. Min. 32: acțiune personală a lui Dodu urmată de o centrare pe jos prin fața porții lui Răducanu și mingea trece milimetric pe lîngă Mulțescu și Făgaș, surprinși de rapiditatea fazei. Min. 46: Neagu îi pasează cu călcîiul lui Codrea, acesta șutează pe jos, Suciu respinge pînă la M. Stelian și Tonca, răsărit ca din pămînt, salvează de pe linia porții.

Gheorghe NERTEA

RAPID—JIUL 2—0 (2—0)

AU MARCAT: MARIN STELIAN (min. 3), NEAGU (min. 27).

STADIONUL „23 August"; timp frumos; teren bun; spectatori: 30 000.

RAPID: Răducanu — POP, LUPESCU, BOC, Codrea — ANGELESCU, DUMITRU — NĂSTURESCU, M. Stelian, NEAGU, Codreanu (min. 66 Petreanu).

JIUL: Suciu — Georgescu, GEORGEVICI, Stoker, Tonca — DODU, Cotormani — Urmeș (min. 49 Stoian), MULȚESCU, Libardi, Făgaș.

ARBITRU: GHEORGHE LIMONA, foarte bun, ajutat la linie de C. Dragotescu și Al. Grigorescu (toți din București).

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

CA ATUNCI, ÎN 1967...

Am întîlnit, în sfîrșit, rapidiști fericiți, și jucători, și suporteri...

Jucătorii erau acolo, imediat după meci, într-una din cabinele de la „23 August", o cabină a veseliei dezlănțuite.

Ne plimbăm, cu carnetul în mînă, după impresii...

...„Scrieți, acolo — ne roagă portarul Rapidului — **că sînt din nou fericit. Cum n-am mai fost din 1967, cînd echipa noastră a luat primul campionat din istoria clubului. Știți ce înseamnă pentru mine această Cupă? Posibilitatea de a juca, iarăși, în toamnă, într-o competiție europeană. Mă va revedea lumea, acasă la noi și peste hotare, va auzi despre mine din nou lucruri bune și nea Angelo. Da, visez să reintru în poarta echipei naționale, din ziua în care am fost îndepărtat de la lot. Am meditat mult, recunosc că am fost vinovat, dar, vă asigur, n-o să se mai întîmple. Voi fi serios ca în această finală..."**

Notez tot ce-mi mărturisește, spășit, Răducanu, căruia îi mulțumesc, în gînd, pentru... tema reportajului ce mi l-a sugerat. Mi-a reamintit de faptul că a apărat, atunci, la primul titlu de campion al Rapidului și că n-a fost... singurul dintre cei prezenți, acum, în cabină. **Lupescu**, aflat lîngă noi, a supraviețuit și el formației '67. E obosit, dar și bucuros. Își șterge transpirația cu gesturi încete și se lasă... ademenit:

— A fost greu, Lupescu?

— **Pînă în minutul 74...**

— ?!?

— **Depășisem minutul (n.n. 73) în care Jiul, condus de Dinamo cu 2—0, la Pitești, venea tare din urmă. Și știți ce-a făcut...**

— Ești, cumva, superstițios?

— **Nu, doar prevăzător. Țineam mult să adaug la titlu și o Cupă. După 11 ani la Rapid, mă retrag avînd satisfacția datoriei împlinite.**

În continuare, caut, deci, doar rapidiști „promoția '67", acei cu eventul... întîrziat. **Năsturescu** este și el unul dintre ei.

— Ce ne spune „bătrînul" cărăuș al Rapidului?

— **În primul rînd, că nu mă simt de loc un jucător bătrîn. Cu... cărăuș sînt de acord. Ați văzut cît am alergat și astăzi. Mai joc vreo doi ani la Rapid. Pînă la 32 de ani. 30 împlinesc pe 24 august, în aceeași zi cînd fiul meu, Mugurel, va avea cinci anișori...**

— Și în al doilea rînd?

— **Că Rapidul a reabilitat Capitala. Sîntem 1—1. Provincia — campionatul, Bucureștiul — Cupa!**

Rapidul și-a păstrat ambii cărăuși, așa încît după Năsturescu, urmează... **Codreanu**. Ieșit de sub duș, își reface din suflu, apelînd la lămîia îmbibată bine în zahăr.

— Ce zici, Codreanule? Vezi că poanta cu Bucureștiul și Provincia a luat-o prietenul Năsturescu...

— **Am și eu una, care-mi prilejuiește motive de satisfacție.**

— Spune-o...

— **Doar antrenori — foști jucători ai Rapidului ne-au condus la succese: Valentin Stănescu în campionat, Bazil Marian în Cupă...**

— E bună. Și altceva?

— **Să vă spună și Dinu, chiar dacă n-a jucat în finală.**

Da, Dinu a îmbrăcat și el tricoul în '67. Se încadrează în reportaj.

— De ce n-ai jucat, Dinule?

— **Mă supără o entorsă. A recidivat cu Metalul. De aceea am părăsit terenul la pauză. Azi n-am jucat, dar nu sînt mai puțin fericit. Mijlocașii și-au făcut din plin datoria. Dumitru și Angelescu mi s-au părut cei mai buni.**

— De cînd ești la Rapid, Dinule?

— **De cînd mă știu, de 19 ani...**

— Cîți ai acum?

— **29...**

Și Neagu e în Giulești de la fragedă vîrstă. A parcurs, ca și Dinu, filiera pitici — juniori — seniori, aici, la acest eșalon, debutul fiind ceva mai greu. **„Debutul meu în echipa I,** își amintește el, **s-a produs în 1965, într-o partidă cu Jiul. Tot de Cupă. Din atac lipsea Năsturescu, accidentat, eu am intrat în locul lui Oblemenco. Rezultatul a fost egal, dar ne-am calificat noi, fiind echipa care evoluase în deplasare. A trebuit să plece Ion Ionescu, la sfîrșitul lui '68, ca să mă titularizez în echipa mare. Restul, îl știți".**

Pe nesimțite, vestiarul Rapidului se golește. Afară, în noapte, **la autobuz, suporterii** — omul și... torța — îi așteaptă pe jucători. Ca atunci, la Ploiești, în '67, cînd a fost cucerit titlul de campioană...

G. NICOLAESCU

PE CALEA GRIVIȚEI ȘI ÎN GIULEȘTI A FOST NOAPTE ALBĂ

Duminică dimineața, orele 9, în Piața Chibrit. Trei steaguri alb-vișinii și un grup masiv de oameni... Marele fluviu al galeriei rapidiste își adună apele... Cu aproape 11 ore înainte de meci... Pe toată Calea Griviței, și dincolo, peste pod, în Giulești, se pregătește marea sărbătoare a Cupei. De 30 de ani aceste locuri ale Bucureștiului așteaptă încă o Cupă..

...La stadion, cu o oră și jumătate înaintea finalei. Ambele echipe sînt prezente. Urmăresc finala juniorilor. Jucătorii Rapidului au coborît lîngă teren să binecuvînteze, parcă, arena unde vor să triumfe Minerii s-au retras între spectatorii dintr-un colț al tribunei a doua. Cîțiva suporteri, veniți din Valea Jiului, îi descoperă și îi aplaudă. Intuiesc o emoție mult mai mare în tabăra Jiului. În fond, Jiul e prima dată într-o finală a Cupei și e foarte firesc. Giuleștenii sînt mai deconectați, deși se vede că se tem de jocul întîmplării. Despre meci nu prea se vorbește deschis Numai Dumitru e categoric: **„Am promis Cupa în Giulești! Trebuie s-o aducem!"**

Înainte de meci, la cabine. La parter, rapidiștii. Gravi, dar liniștiți în expresie. La etaj, Jiul. Emoția parcă strînge și pereții. Suciu e singurul mai deconectat. Naidin îi spune „fiul Cupei". Suciu aude și zîmbește puțin visător. Ariesul... Acel 11 metri apărat pe cînd era la Steaua în finala contra lui Dinamo.. **Mulțescu**, marea speranță a Văii Jiului, aude pe cineva legîndu-i numele de victoria Jiului și replică: **„Să vedem ce va spune și Fortuna!"** Mircea **Pascu**, vicepreședintele „Jiului", intervine în dialogul spontan: **„Dacă jucăm ca la Pitești, cu Dinamo. ducem... Fortuna la Petroșani"**. Pe scările ce duc spre tunel am impresia că trei-patru petroșeneni nu mai pot respira...

Peste trei minute de la fluierul de începere portarul Jiului greșește la o minge ușoară și Rapidul jubilează prima dată.

...Vine pauza. Sus, în cabina Jiului, se aude doar vocea antrenorului Eugen Iordache. Ceva despre orientare în fazele decisive. Jos, la rapidiști, îl aud pe Lupescu: **„Mai sînt 45 de minute în care trebuie să jucăm cu toată seriozitatea, chiar dacă conducem cu 2—0".**

Rămîn în spatele porții lui Răducanu toată repriza secundă. Spre final, îl aud pe uriașul Grantului monologînd: **„Cupa asta ne spală de păcate! Acum pot să merg și eu la mare, ca bucureștean ce sînt! Altfel, mi-era rușine, ce-ar fi zis lumea?!"** Finalul începe cu zece minute înainte de ultimul fluier. Galeria Grantului simte că Jiul nu mai poate face nimic și începe spectacolul de sunet și culoare în bătaia reflectoarelor. Grantul e în sărbătoare..

...Imediat după joc. Bazil Marian pleacă la vestiar. Rapidul face turul de onoare, galeria de la tribuna a II-a jubilează, dar parcă e o bucurie obișnuită, după o reușită destul de facilă. Eugen Iordache și Mircea Pascu recunosc meritele incontestabile ale învingătorului. În cabina Rapidului, în extazul general, președintele clubului Jiul, I. Carpineț, îl sărută pe Bazil Marian și urează Rapidului succes în „Cupa cupelor". Marea Cupă e sărutată, trece din mînă în mînă, Neagu cere să fie umplută cu șampanie, dar șampania va curge mai tîrziu, la micul banchet al Rapidului ținut discret pe terasa de la Căminul C.F.R.

La miezul nopții, cînd Rapidul se pregătea de plecare, cam 200 de suporteri, și-au descoperit în fine favoriții și au inundat terasa cu steaguri și strigăte de bucurie. Copiii Grantului și-au venerat cîteva minute favoriții, aceștia au vorbit pe rînd pentru suporteri, au vorbit Lupescu și Boc, și suporterii au înțeles să se retragă decent. Dar n-au făcut-o pînă n-au obținut din gura lui Dumitru asigurarea că mijlocașul naționalei nu dorește să joace decît în Giulești.

Tîrziu în noapte, în drum spre casă, Ilie Greavu avea să mediteze realist: **„A fost totuși, o finală ușoară! Altă dimensiune ar fi avut izbînda după un joc cu Dinamo sau cu Steaua!"** Pe Calea Griviței și pe Giulești multe ferestre erau însă luminate. Galeria Rapidului aștepta noaptea aceasta albă de 30 de ani...

Mircea M. IONESCU

INSTANTANEU CU... DOUĂ TROFEE

Duminică a fost ziua trofeelor. A fost decernată Cupa României, „U" Cluj a primit trofeul echipei campioane naționale de juniori... Dar în festivitatea aceasta au fost înmînate și două trofee individuale. Celui mai bun arbitru al anului competițional și golgeterului campionatului. Fericiții laureați, viu aplaudați de spectatorii prezenți duminică seară pe stadionul „23 August" din Capitală: **Nicolae Petriceanu** și **Ion Oblemenco**...

●

...Nicolae Petriceanu este un nume care s-a impus foarte repede atenției generale. Un nume susținut de o personalitate distinsă în terenul de joc și în afara sa. Într-un fel, Nicolae Petriceanu este un recordman al genului. Pentru că, de la debutul său în Divizia A și pînă la atribuirea acestui titlu de cel mai bun arbitru al anului au trecut numai cinci ani, timp în care fostul băimărean (a jucat fotbal în Divizia C la Topitorul Baia Mare) s-a mai clasat de două ori printre primii trei arbitri și a condus cîteva partide internaționale. Arbitrul bucureștean Nicolae Petriceanu are numai 42 de ani, vîrstă de la care un cavaler al fluierului poate aștepta foarte multe.

— În fond ce așteptați dv. de la viitorul — imediat și mai îndepărtat — tovarăşe Petriceanu? — a fost prima întrebare adresată imediat după festivitatea de premiere.

— **Ce-și poate dori orice arbitru: să conduc mereu foarte bine și să fac parte din lista F.I.F.A., urmînd ca peste doi-trei ani să obțin marele ecuson. Titlul acordat acum — pentru care mulțumesc Colegiului central de arbitri, observatorilor federali, cronicarilor de specialitate și colegilor mei cu care am alcătuit diferite brigăzi — reprezintă o cinste, un stimulent, dar și o obligație sporită.**

— După opinia dv., care este „secretul de fabricație" al unui arbitraj foarte bun?

— **Exigența, imparțialitatea absolută, viața sportivă, pregătirea sub toate aspectele, pentru toate partidele, în aceeași măsură. Pentru că nu există partide ușoare. Toate meciurile cer aceeași răspundere și concentrare.**

— Pentru că... toate meciurile sînt grele, care a fost, totuși, cel mai greu din cariera dv.?

— **Sport Club Bacău — Politehnica Iași din returul campionatului recent încheiat. Am eliminat trei jucători și îmi imput acum că nu am dat afară din joc și pe alții.**

— Dar cel mai plăcut meci?

— **„U" Cluj — Petrolul, joc televizat acum un an, cînd ploieștenii au cîștigat la Cluj cu 3—2.**

— Și cel mai important joc din palmaresul arbitrului Petriceanu?

— **Meciul de debut, din 1967, Universitatea Craiova — U.T.A. 2—0.**

●

...Celălalt laureat al duminicii, e mult mai cunoscut. Sau, chiar dacă unii au mai uitat vîrsta lui Oblemenco (27 de ani împliniți în mai) și alte amănunte, toată lumea știe că „tunarul Craiovei" a cîștigat al treilea titlu de golgeter. L-am surprins duminică, înainte de premiere, în timp ce urmăritorul său din umbră, Neagu, îl felicita sportiv pentru „cota celor 20 de goluri".

— **Nu prea am înțeles rostul acestei limite de 20 de goluri, mai ales că nu s-a știut ceva precis multă vreme, eu aflînd, oficial, acest lucru foarte tîrziu.**

— Cînd ai fost sigur, totuși, că vei putea atinge... cota?

— **După meciul cu U.T.A., cînd am înscris două goluri.**

— Cea mai simplă (sau complicată) întrebare: de ce crezi că ai devenit din nou golgeterul țării?

— **1. Pentru că am dorit! 2. Pentru că am fost sprijinit continuu de coechipieri. 3. Pentru că mai am încă șut, în pofida accidentărilor din ultima vreme. În acest campionat am stat cinci etape pe tușă, indisponibil, iar în alte patru am jucat nerefăcut.**

— Proiecte?...

— **Să cîștig al patrulea titlu de golgeter — performanță unică în fotbalul nostru de după război; să trec granița celor 100 de goluri înscrise în campionat (acum am 99 la activ: 96 pentru Universitatea Craiova, 3 pentru Rapid) și... Eu încă mai sper la națională**

...Oblemenco a dedicat acest al treilea titlu de golgeter fetiței sale Clara, duminică în vîrstă de... două zile. (m.m.i.)

CARNETUL SCRIITORULUI

EUGEN BARBU

IDEI DE VARĂ (I)

● Finala Cupei, cu toate că a fost urmărită de un număr mare de spectatori (și asta din pricina nocturnei pentru că altfel nu am fi prins mai mult de 3 000 de suflete în tribune) rămîne o competiție de mîna a doua. Știu că asta o să displacă multora, dar realitatea trebuie privită în față. În primul rînd jucătorii își desconsideră competiția ca atare și lucrul se vede după modul în care se joacă meciurile de cupă. Cam în dorul lelii, pe românește. După aceea, chiar regulamentul ei este destul de complicat în cazul egalităților. Sigur că formula tragerii de lovituri de la 11 m rămîne cam singura soluție, dar eliminarea echipei Dinamo și calificarea în finală a Jiului cu ajutorul unor penaltyuri nu a fost de loc concludentă, în afara moralei că chiar dacă conduci cu 2—0 e și mai bine să conduci cu 4—0.

Finala de dumincă seara a fost leșioasă, fără patimă, inegală la urma urmei, pentru că echipa minerilor rămîne ceea ce este: o formație minoră, fără vedete (dacă îl excludem pe Mulțescu, după care vor alerga multe echipe, inclusiv cea care l-a cedat fără multe regrete) așa că poate ne gîndim din timp la competiția viitoare. Soluții nu am pentru că injecții cu seriozitate nu se pot face. E vorba de a implanta în mintea jucătorilor ideea că, de pildă, în Anglia cîștigarea cupei este o mare onoare. Presa a făcut destul pentru a ajuta într-o măsură interesul în jurul acestei competiții, dar cuvintele, chiar scrise, nu ajung. Trebuiesc mai ales fapte. În rest, în legătură cu cele de mai sus, interesant a fost numai faptul că Rapidul a reușit să infirme o tradiție nefavorabilă după 30 de ani, ceea ce înseamnă măcar ceva pe linia norocului.

● Telecinemateca fotbalului. Mă gîndesc cu durere că din vechile jurnale de actualități nu a avut nimeni ideea să strîngă acele scurte secvențe de demult care imortalizează unele partide importante de fotbal pe film. Ce peliculă memorabilă s-ar realiza dacă un regizor sau pur și simplu un iubitor al fotbalului ar intra în arhiva de filme și ar scoate din cavoul de celuloid imaginea, să zicem, a faimoaselor derby-uri Rapid—Venus (dacă ele vor fi fost filmate măcar parțial), sau chipul lui Dobay, tînăr, al lui Bindea, Cotormani, ai faimoasei linii de fundași Albu—Sfera. Ce plăcere am avea cu toții să revedem celebrele deschideri ale lui Schwartz, sau cursele de 80 m ale lui Vintilă, faimoasele lovituri libere ale lui Eisenbeiser, sau ale lui Baratky. Ne-ar provoca delicii fără egal. Mă gîndesc că o paradă a lui David m-ar face să visez o săptămînă la condiția portarului și ne-am da seama ce înseamnă să fii un geniu al plonjonului în comparație cu demonstrațiile comice ale lui Malec Răducanu.

Gîndiți-vă la cîte comparații s-ar putea supune jocul echipelor din trecut cu cel al echipelor de azi. Ce marfă nesperată pentru comentatori. Asta una la mînă, dar, la drept vorbind, în zilele noastre s-a gîndit cineva să strîngă măcar unele imagini din meciurile memorabile ale C.C.A.-ului? Are cineva inspirația de a ne readuce în memorie imaginea unui Zavoda, Voinescu, a lui Marian și a nemuritorului Petschovschi? E o idee de vară ce spun eu dar ce ar fi, vară fiind, ca studioul de televiziune el însuși să se înhame la această muncă și să ne prezinte duminică, de la orele cinci, cînd ne crapă buza după un meci, selecțiuni din vechile jurnale care sper că n-au fost date focului. Ce cronică vie am avea, ce satisfacție. Cum am uita noi ratările lui Neagu revăzîndu-le pe cele ale lui Voinea la fel de spectaculoase! Stau și mă întreb cît ar costa toate astea ca timp și bani? Nu merită să încercăm? Să punem temeliile unei instituții care va fi solicitată întotdeauna de microbiștii de azi și de mîine. Au rămas în memoria mea partide senzaționale, amintiți-vă de meciul de la Londra, Anglia-Ungaria, de partida R.F.G.-Italia, de la Mexic, de recenta dispută de la Londra, R.F.G.—Anglia. Ce capodopere! Ce Hitchock, ce Peter Loore în Mister Moto, să-l vedeți pe Müller în rolul principal și pe Beckenbauer. Să-l vedeți pe Banks și pe Bobby Moore — asta da spectacol și încă cu preț redus.

Așadar pe cai! Dar cine încalecă?